

El nou poble messiànic

Dij, 27/06/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Segurament fou durant el segon viatge de Pau (Ac 16,6) i resultat d'una estada a Galàcia en motiu d'una malaltia que Pau tingué l'oportunitat de fundar diverses comunitats i predicar en aquella regió. A l'estiu del 52, Pau rebé a Efes la informació de l'arribada a les comunitats de Galàcia d'uns missioners judaïtzants, opositors seus que exigien la circumcisió i la consegüent observança de les pràctiques legals del judaisme als cristians gàlates d'origen gentil. Amb la carta als Gàlates Pau afronta la situació, d'ella en llegim un fragment (Gl 3,26-29) a la segona lectura d'aquest diumenge.

L'última frase del text de la lectura litúrgica pot presentar una certa dificultat: "I vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham i hereus de les promeses". Per què diu això Pau?; té quelcom a veure amb el que ha dit: "Tots sou una sola cosa en Jesucrist"?

La part central de la carta als Gàlates està a 3,1-5,12 i en aquest discurs Pau té en compte dues aliances, la que Déu va fer amb Abraham i l'aliança del Sinaí. Són dos esdeveniments cabdals en la tradició d'Israel i admesos com a tals pels oponents de Pau. Pels jueus, entre les dues aliances hi havia una unitat indiscutible, de tal manera que l'aliança d'Abraham preparava l'aliança del Sinaí. Doncs bé, Pau capgira radicalment la interpretació tradicional jueva, separa les dues aliances i els confereix una categoria diferent a cadascuna. Per Pau l'esdeveniment constituent del poble d'Israel és l'aliança feta amb Abraham basada en la promesa i en la fe. L'esdeveniment messiànic acomplert en Jesús enllaça amb l'aliança amb Abraham i n'és el seu compliment. La promesa feta a Abraham de ser pare d'un gran poble es compleix en Jesús i per a l'acceptació de la promesa tan sols és necessària la fe.

L'aliança del Sinaí basada en el do de la Llei i el seu compliment queda situada en un lloc secundari. Pau no la considera un element constitutiu del poble d'Israel, és un afegit a l'aliança amb Abraham. Pau afirma que si la Llei fos capaç d'atorgar la vida, la salvació i la justificació vindrien per la Llei, però això no és així. L'ésser humà es salva no pel compliment de les obres de la Llei, tal com voldrien els missioners judaïtzants arribats a Galàcia, sinó per la gràcia, per la Promesa. En el text s'hi entreveu un abans i un després de Jesús. Abans de Jesús, la Llei actuava com un guardià, com un pedagog i estava totalment orientada cap a Jesús. Arribat aquest, el que compta és la fe en Ell. La Llei no desapareix sinó que queda transformada.

La manera d'interpretar Pau la tradició israelita té com a resultat que sigui coherent l'existència d'un poble messiànic universal en contra les pretensions dels seus oponents que s'entestaven en el poble d'Israel on el pagans només hi podien accedir acceptant la Llei mosaica. El nou poble messiànic està integrat tant per jueus com per pagans, per això diu el text: "Ja no compta ser jueu o grec". Aquest nou poble enllaça amb la tradició israelita, és hereu de les promeses fetes a Abraham, sobretot la de ser un gran poble. La fe en Jesús el converteix en hereu d'Abraham perquè en Jesús s'acompleix definitivament la promesa feta a Abraham. Quan Pau afirma que ser de Jesús és equivalent a ser descendència d'Abraham vol dir que el messianisme de Jesús inaugura un nou poble universal on hi caben sense

distinció jueus i grecs, homes i dones, esclaus i lliures persones radicalment transformades gràcies al baptisme que han rebut.

Diumenge 12é durant l'any. 30 de Juny de 2019